

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/87/2021
Identifikačné číslo spisu: 6715200659
Dátum vydania rozhodnutia: 29.06.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Mario Dubaň
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:6715200659.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ I. M., bývajúceho v G., O. XX, 2/ U. I., bývajúcej v V. V., F. XXXX/XX, oboch zastúpených advokátskou kanceláriou URBÁNI & Partners s.r.o. so sídlom v Banskej Bystrici, Skuteckého 17, IČO: 36 646 181, proti žalovanej Všeobecnej úverovej banke, a.s., so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 1, IČO: 31 320 155, o určenie neexistencie záložného práva, vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 6C/23/2015, o dovolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. septembra 2020 sp. zn. 17Co/151/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovia 1/ a 2/ sú povinní zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Zvolen (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v poradí druhým rozsudkom zo 6. júna 2019 č. k. 6C/23/2015-321 určil, že záložné právo k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalobcov 1/ a 2/ vedených Okresným úradom Zvolen, katastrálny odbor na LV č. XXXX a LV č. XXXX pre okres K., obec a katastrálne územie V., zapísané v prospech žalovanej na základe Zmluvy o zriadení záložného práva sp. zn. X. XXXX/XX (cudzie X. XXX/XX zo 16. septembra 2013) v časti „C“ ĎARCHY, neexistuje a právny vzťah z tohto záložného práva medzi žalobcami 1/ a 2/ ako záložcami a žalovanou ako záložným veriteľom nie je daný; rozhodol tiež o náhrade trov konania pred súdom prvej a druhej inštancie. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 39 a § 151h ods. 3 Občianskeho zákonníka uviedol, že žalobcovia 1/ a 2/ ako kupujúci a spoločnosť N-N STAV ŠIRINY, s. r. o. ako predávajúca uzavreli 9. júna 2009 kúpno-predajnú zmluvu, predmetom ktorej boli sporné nehnuteľnosti, k zavkladovaniu vlastníckeho práva v prospech žalobcov 1/ a 2/ však nedošlo, a tak vlastnícke právo žalobcov 1/ a 2/ k predmetným nehnuteľnostiam bolo určené rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo 16. septembra 2014 č. k. 15C/31/2014-66. Po uzavretí predmetnej kúpno-predajnej zmluvy spoločnosť N-N STAV ŠIRINY, s. r. o. zanikla z dôvodu dobrovoľného výmazu z obchodného registra a na základe zmluvy o zlúčení obchodných spoločností N 188/2011, Nz 17446/2011 bola ako vlastníčka nehnuteľností v katastri nehnuteľností zapísaná spoločnosť VAMAX-X s. r. o., ktorá tieto

nehnutelnosti zaťažila záložným právom v prospech žalovanej. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že všetky právne úkony súvisiace s dotknutými nehnuteľnosťami boli právom dovolené, či už kúpna zmluva alebo záložná zmluva, ale ak 9. júna 2009 predošlý vlastník platne a účinne previedol kúpnu zmluvou vlastnícke právo na žalobcov 1/ a 2/, nemohol už nehnuteľnosti, ktoré previedol, zaťažiť záložným právom, pretože obligačné účinky prevodu vznikli už v roku 2009 a trvali. Žalobcovia 1/ a 2/ mienili nadobudnúť pozemky nezaťažené, o čom svedčil aj právny stav na liste vlastníctva v čase uzavretia kúpnej zmluvy z 9. júna 2009. Neskôršie zriadené záložné právo zo strany vlastníka v prospech žalovanej nemôže pôsobiť voči žalobcom 1/ a 2/ ako nadobúdateľom, pretože títo boli dobromyseľní, že nadobúdajú nehnuteľnosť nezaťaženú záložným právom. Ako súd prvej inštancie uzavrel, keďže predošlý vlastník vedel a musel vedieť, že uzavrel zmluvu u prevode vlastníckeho práva a zaviazal sa zabezpečiť podanie návrhu na vklad, je jeho následné konanie spočívajúce v založení predmetných nehnuteľností neplatné pre rozpor s dobrými mravmi. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej v rozsudkom z 23. septembra 2020 sp. zn. 17Co/151/2019 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu žalobcov 1/ a 2/ v celom rozsahu zamietol; rozhodol tiež o trovách celého konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia zdôraznil, že síce žalobcovia 1/ a 2/ nadobudli vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam na základe rozsudku Okresného súdu Zvolen zo 16. septembra 2014 č. k. 15C/31/2014-66, avšak pred týmto rozhodnutím tu žiadne právo žalobcov 1/ a 2/ k dotknutým nehnuteľnostiam neexistovalo, pretože kúpna zmluva z 9. júna 2009 nenadobudla vecno-právne účinky, na jej základe sa teda žalobcovia 1/ a 2/ nemohli stať vlastníckmi nehnuteľností uvedených v tomto rozhodnutí. Žalobcovia 1/ a 2/ síce mali spôsobilý titul nadobudnutia vlastníckeho práva - kúpnu zmluvu, chýbal im však modus pre jeho nadobudnutie podľa § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to vklad do katastra nehnuteľností, ktorý v tomto prípade nebolo možné vylúčením zákonného postupu nahradiť súdnym rozhodnutím o určení vlastníckeho práva. Preto odvolací súd uzavrel, že kúpnu zmluvou z 9. júna 2009 žalobcovia 1/ a 2/ nenadobudli vlastnícke právo k sporným parcelám z dôvodu, že vklad vlastníckeho práva podľa tejto zmluvy príslušný úrad nepovolil, a preto predmetný rozsudok Okresného súdu Zvolen nemohol deklarovať ich (ne)existujúce subjektívne právo k dotknutým nehnuteľnostiam. Naopak, žalovaná, podľa odvolacieho súdu, splnila podmienky pre vznik záložného práva k nehnuteľnostiam tým, že záložné právo bolo zriadené písomnou zmluvou predloženou príslušnému orgánu na vklad do katastra nehnuteľností a právne účinky vkladu k tejto zmluve v prospech žalovanej vznikli na základe právoplatného rozhodnutia príslušného úradu o jeho povolení pod sp. zn. X. XXXX/XX (cudzie X. XXX/XX zo 16. septembra 2013), o čom svedčí výpis z listu vlastníctva č. XX, teda ešte v čase, keď žiadnym súdnym rozhodnutím nebolo zakázané záložcovi disponovať s nehnuteľnosťami a bol výlučným vlastníkom nehnuteľností na základe zmluvy o zlúčení spoločností, ktorá rovnako bola zavkladovaná do katastra nehnuteľností. Odvolací súd bol zároveň toho názoru, že § 151h ods. 3 Občianskeho zákonníka nemožno aplikovať na právny vzťah medzi spoločnosťou VAMAX-X s.r.o. ako predávajúcou a žalobcami 1/ a 2/ ako kupujúcimi z dôvodu, že žalobcovia 1/ a 2/ nenadobudli nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom záložného práva v prospech žalovanej, prevodom alebo prechodom vlastníckeho práva a jednoznačne neboli v čase podania žaloby o určenie vlastníckeho práva v konaní pod sp. zn. 15C/31/2014 dobromyseľní v tom, že do svojho vlastníctva nadobudnú nehnuteľnosti nezaťažené záložným právom, keď o existujúcom záložnom práve z výpisu z katastra nehnuteľností, ktorý bol priložený k žalobe, vedomosť mali. Preto rozsudok zo 16. septembra 2014 č. k. 15C/31/2014-66 nezodpovedá hmotnoprávnym vzťahom, aké v čase vydania tohto rozsudku existovali, keď do vydania tohto rozhodnutia vlastnícke právo žalobcom 1/ a 2/ pre chýbajúci zákonný spôsob jeho nadobudnutia podľa § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka nesvedčalo. Záverom odvolací súd len prejudiciálne konštatoval, že pre účely tohto konania o určenie (ne)existencie záložného práva si mohol súd prvej inštancie posúdiť nadobudnutie vlastníckeho práva žalobcami 1/ a 2/ vo vzťahu k (ne)existencii záložného práva zriadeného v prospech žalovanej odlišne, než Okresný súd Zvolen v konaní o určení vlastníckeho práva sp. zn. 15C/31/2014, kde okrem existencie kúpnej zmluvy z 9. júna 2009 tento súd žiadne skutkové otázky neskúmal z dôvodu, že stranami sporu rozporované neboli. Za takéhoto stavu odvolací súd nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že zmluva o zriadení záložného

práva je neplatnou, lebo sa prieči dobrým mravom, nakoľko žalovaná pri jej uzatváraní konala v dobrej viere v dôvere v zápis v katastri nehnuteľností a žalobcovia 1/ a 2/ začali spochybňovať vlastnícke právo spoločnosti VAMAX-X s.r.o. a právo záložného veriteľa až po začatí výkonu záložného práva záložným veriteľom. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia 1/ a 2/ (ďalej aj „dovolatelia“) dovolanie s tým, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Namietali nesprávne právne vyhodnotenie tzv. unesenia dôkazného bremena ohľadne neplatnosti právneho úkonu záložnej zmluvy v prospech žalovanej ako záložného veriteľa a výsledkov hodnotenia dokazovania, kedy odvolací súd bez ďalšieho preniesol na žalobcov 1/ a 2/ všetky nedostatky bez toho, aby žalovanej vytkol rovnako nedostatočné preverenie predmetu právneho úkonu. Dovolatelia zdôrazňovali svoju dobromyseľnosť pri nadobúdaní predmetu bez ťarchy v podobe záložného práva a zároveň argumentovali dobrou vierou, že im od uzavretia kúpnej zmluvy svedčí právo držby predmetných nehnuteľností. Boli toho názoru, že v danom prípade je možné princípom dobrých mravov zmierniť tvrdosť zákona a uplatniť pravidlá slušnosti a v tejto súvislosti poukázali na nález Ústavného súdu ČR z 21. októbra 2008 sp. zn. IV. ÚS 1735/2007. V ďalšom dovolatelia podrobne rozobrali skutkový stav veci a vyslovili polemiku o skutkových a právnych záveroch súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu. Z týchto dôvodov navrhli napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu bola toho názoru, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie na celkom konkrétnych preskúmateľných hľadiskách, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie, vec správne právne posúdil s odkazom na príslušné zákonné ustanovenia a ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu je vyčerpávajúce a bohaté na zargumentované právne závery, ktoré netrpia vadou nelogickosti či arbitrárnosti. Z týchto dôvodov navrhla dovolanie žalobcov 1/ a 2/ ako neprípustné odmietnuť, prípadne zamietnuť ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v

konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Podľa názoru žalobcov 1/ a 2/ je ich dovolanie prípustné v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP v otázke nesprávneho právneho posúdenia unesenia dôkazného bremena ohľadne neplatnosti právneho úkonu záložnej zmluvy v prospech žalovanej ako záložného veriteľa a výsledkov hodnotenia dokazovania, kedy odvolací súd bez ďalšieho preniesol na žalobcov 1/ a 2/ všetky nedostatky bez toho, aby žalovanej vytkol rovnako nedostatočné preverenie predmetu právneho úkonu. Odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu dôvodili s poukazom na nález Ústavného súdu ČR z 21. októbra 2008 sp. zn. IV. ÚS 1735/2007. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. V zmysle záverov najvyššieho súdu vyjadrených v rozhodnutí publikovanom ako judikát R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletinu Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

11. Pod pojem ustálenej súdnej praxe a pod pojem dovolací súd v zmysle § 421 ods. 1 CSP teda nemožno zahrnúť nález Ústavného súdu ČR z 21. októbra 2008 sp. zn. IV. ÚS 1735/2007, na ktoré dovolatelia poukazujú vo svojom dovolaní. V dovolaniach, prípustnosť ktorých je vyvodzovaná z tohto ustanovenia, nemožno preto (úspešne) poukazovať na rozhodnutia uvedeného súdu. Pokiaľ je riešenie určitej právnej otázky odvolacím súdom prípadne odlišné od riešenia danej otázky týmto súdom, nemôže ísť o „odklon“ relevantný v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (3Cdo/204/2018).

12. Aby na základe dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj 2Cdo/203/2016, 3Cdo/216/2017, 4Cdo/64/2018, 6Cdo/113/2017, 7Cdo/95/2017 a 8Cdo/95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

13. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázkou relevantnou podľa tohto ustanovenia môže byť len právna otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu.

Otázky síce riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace základ ich rozhodnutí, nemajú relevanciu v zmysle tohto ustanovenia. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

14. Ešte pred posúdením samotného „právneho odklonu“ (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP) treba uviesť, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP); skutková okolnosť (t. j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska § 421 ods. 1 CSP je irelevantná.

15. Z obsahu dovolania žalobcov 1/ a 2/ odôvodneného § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je zrejmé, že žalobcovia 1/ a 2/ zastúpení kvalifikovaným právny zástupcom (advokátom) uviedli všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa ich názoru došlo v konaní pred odvolacím súdom, avšak nekonkretizovali právnu otázku, na riešenie, ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie a neoznčili žiadne konkrétne rozhodnutie, stanovisko, judikát najvyššieho súdu (ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu) od záverov, ktorého sa odvolací súd odklonil. Uviedli len nesúhlas s usnesením dôkazného bremena ohľadne neplatnosti právneho úkonu záložnej zmluvy v prospech žalovanej ako záložného veriteľa a nesúhlas s výsledkom hodnotenia dokazovania, kedy odvolací súd bez ďalšieho preniesol na nich všetky nedostatky bez toho, aby žalovanej vytkol rovnako nedostatočné preverenie predmetu právneho úkonu. V čom konkrétne sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, dovolatelia neuviedli. Žalobcovia 1/ a 2/ týmto argumentom vyjadrili len svoj nesúhlas s právnym posúdením a postupom odvolacieho súdu. Vyššie uvedená dovolacia argumentácia žalobcov 1/ a 2/ o nesprávnosti záverov odvolacieho súdu o výsledkoch vykonaného dokazovania je preto neopodstatnená a nespôsobilá založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/6/2017, 3Cdo/67/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017).

16. Dôvodom pre odmietnutie dovolania je skutočnosť, že dovolateľmi uplatnený dovolací dôvod nebol vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 v spojení s § 421 ods. 1 CSP. Dovolatelia zastúpení advokátom totiž označili za dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Podľa názoru dovolacieho súdu podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP neboli splnené, keď žalobcovia 1/ a 2/ v dovolaní neoznčili rozhodnutia dovolacieho súdu vyjadrujúce právne názory, od ktorých sa odvolací súd odklonil a zaujal iný právny názor, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal dovolací súd vo svojich rozhodnutiach. Z tohto dôvodu dovolací dôvod nebol žalobcami 1/ a 2/ vymedzený spôsobom uvedeným § 431 až § 435 CSP. Absenciu takej náležitosti považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania.

17. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcov 1/ a 2/ odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP ako dovolanie, v ktorom dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

18. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a zásadou úspechu žalovanej v dovolacom konaní, ktorej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcom v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP). O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.